

отъ колкото съ дѣто правяше сичкитѣ работи съ мѣр-
ка: отъ робитѣ той задрѣжа само голѣмцитѣ, а по-
долнитѣ войскари ги пусихъ, които войскари като се
врънахъ у бащинята си пѣяхъ юнашкитѣ пѣсни на
българскитѣ царь и явахъ тѣхнитѣ си да ищятъ
българскитѣ царь за господарь. Тая кротость на Асѣ-
ния му отвори портитѣ на сичкитѣ градове. Едрене,
Димотика, Волуръ, Сересъ, Прилѣпъ и Триполската
Пелагонія се придадохъ отъ само-себеси на Асѣния.
Той се распростря прѣзь Тесалія чакъ до Епиръ, отъ
дѣто зе много работи, нѣ безъ да избива хората. Ка-
то остави войска по мѣстата дѣто бѣше ги призелъ,
връна се у България съ славата на единъ господарь
колкото добросторникъ, толкози и войскарь. Тодоровътъ
братъ Мануилъ, който бѣше зеть на Асѣния, отрѣвасе
отъ боитѣ да не го зематъ робъ и отиде на Солунъ,
та сѣдна на брата си на мѣстото, нѣ се зовеше Дес-
потъ, а нѣ веке краля. Споредъ навиванъето дѣто го
направихъ българетѣ връху грѣцитѣ у този бой, на
Асѣния се падаше да земе сичкото епирско кралевство,
нѣ той остави Мануила да бѣде Деспотъ на Солунъ,
само за това, дѣто му бѣше зеть този Мануилъ (1230).

Както у Епиръ, така у Азія Тодоръ Ласкарь, е-
динъ отъ роднинитѣ на грѣцкитѣ царье, побѣгна у
Азія и помалко помалко призе нѣколко мѣста и най-
сѣтнѣ станъ царь, и земята му станъ грѣцко царство.
Това грѣцко царство съ врѣме се уголѣми и фанъ да
се бие съ французитѣ, за да ги испжди отъ Цариградъ.
По 1234 год. Иванъ Дука Ватасъ, грѣцкитѣ царь, се
биеше съ французитѣ и като не можеше да имъ на-
вие проводи да ище помощъ отъ Асѣния, който съ ра-
достъ го въсприе, защото той по-отколѣ мислише
какъ да си отмъсти дѣто го покрусихъ, че не му зехъ
дъщерята за царятъ си и не го направихъ управителъ.